

Vukoman Jokanović

TREPERENJE DUŠA U LEVCIMA SMRTI

Urednik
Zoran Kolundžija

Ilustracija na korici
Serhii Tyaglovsky, *Unsplash*

Vukoman Jokanović

TREPERENJE DUŠA U LEVCIMA SMRTI

Priče o smrti i životu nakon smrti

PROMETEJ
Novi Sad

Reč autora

Ovaj po mnogo čemu neobični roman pokušava da pronađe odgovor na pitanja ljudskog zla i smrti, koje su uslovljena samom ljudskom prirodom koja nažalost najčešće nije usmerena ka ljubavi i praštanju, nego ka mržnji i žudnjom za neograničenom moći. Pored toga, budući da u svakom čoveku postoji bljesak nade i vere da ovaj život nije konačan i da i onda kada ispustimo i poslednji dah, ostaje nešto što nas čini večnim, autor ovog romana koristeći sve do čega je mogao doći, analitično i naučno razlažući svaku činjenicu, do najsitnijih detalja, koristeći pri tome svoje svekoliko iskustvo, nadahnut energijom koja je ponekada prosto plavila njegov um, pokušao je da pređe taj most apsurdna i da se bez predrasuda, uđe u srce mogućeg odgovora na tako složeno pitanje postojanja života posle smrti.

Tome je doprinela vera i lično iskustvo, da je najčešće i naizgled nemoguće ipak moguće, duboko intuitivno osećao sam da se u neosvetljenim dubinama naše duše, u svakom čoveku nalazi odgovor na sva pitanja. Silazeći najdublje moguće u lavirinte sopstvene svesti, i pokušavajući da doživljava onih koji su se nalazili na granici smrti i života, posmatram kao realnost, koja svedoči da je naš život beskrajna reka koja jednako vekovima hući, iako smo mi samo njegov dašak (ako sliku svedemo samo na naše zemno telo), bio sam sve vreme u dubokom ubeđenju da tu ima nečega mnogo dubljega od onoga što mi mi mislimo da se samo po sebi razume.

Da bih se mogao udubiti u takve teme, bilo je neophodno uputiti se u istraživanja koja su bila vezana za hipnotičku regresiju, ali i u brojne izvore svedočenja o samom trenutku kada se čovek nalazi na granici između života i smrti. Te priče pomogle su da, zaranjajući najdublje moguće u svoj um i u svoja najdublja intuitivna poniranja, pronađem tu stazu koja svedoči o našem postojanju, ne samo sada i ovde, nego i u večnosti, koja se na tako savršen način otvara pred nama dok se mnoge naše egzistencije u duhovnom smislu ukazuju i svedoče nam da ništa ne postoji bez duboke svrhovitosti, i da je naše trajanje u ovom svetu očaja i bola samo jedan mali rukavac u beskrajnoj reci trajanja, koja se otvara pred nama u svom punom bljesku – trenutkom same smrti, dok se naša duša odvaja od tela, i nekom magijskom snagom uvlači nas u kovitlac u kom nestajemo, da bi se sjedinili onda kada napustimo svoje telo, sa beskrajem, u kom su prisutne sve naše egzistencije, dok nas bljesak istine u samom srcu naše duše podseća da je to upravo naš jedini pravi zavičaj.

To je svet koji je sasvim drugačiji od našeg sveta materijalnih zabluda i volje za moć, svet ljubavi, u kom postajemo po prvi put celina, koja se utapa u okean harmonije, u kome bezbrojne duše, trepereći, daju svoje blještave odraze. Junakinja moje priče, sticajem okolnosti, i teškoj pandemiji koja je nemilosrdno kosila sve oko nje, imala je prilike da sve to oseti, doživi, i da na savršen način kroz svoju dirljivu ispovest sve to iznese na svetlo dana, pokazujući jasno da je ono što vidimo i što čujemo samo delić onoga što uistinu jesmo, i da je naše trošno telo, ma koliko se trudili da ga pokažemo trajnim, samo prolazna forma koja nas veže svojim lancima za tlo, i unosi u naše duše mnoštvo nespokoja i nerazumevanja, čineći naš život beskrajno zamršenim. Ona pokazuje i svu iluziju da su svrha života volja za moć i bogatstvo, koji rađaju posredno strašne

epizode koje su ispunjene mržnjom i najužasnijim zločinima, jer nas naša samoživost skoro zakonito vodi ka tome.

Pisanje cele pripovesti u ženskom rodu bio je još jedan izazov za autora, koji je, koristeći onaj najintuitivniji deo sebe, u najvećem delu priče, upravo pričao priču koja je neobična po svemu. To je bio još jedan od eksperimenata, koji se savršeno uklapao u osnovnu ideju, jer i sama duša je ženskog roda, i budući da je ona najizazovniji i najvredniji deo nas, ona je kroz priču u ženskom rodu učinila samu priču još uverljivijom. Naravno, tome je doprinelo i pričanje priče, ili celoga grozda ovih priča u prvom licu, tako da je time postignut osećaj još snažnije autentičnosti cele ove složene pripovesti.

Stvarna prošlost, postojeća sadašnjost i moguća budućnost

Povodom knjige: *Treperenje duša u levcima smrti*
Priče o smrti i životu nakon smrti

Ovo je četvrti roman Vukomana Jokanovića, nakon romana *Lebdenje duša iznad ponora* (2018), *Potruga za izgubljenom dušom* (2020) i romana *Čovek pete dimenzije* (2021). Navodno, ovu bi knjigu trebalo smatrati zaokruženjem zamišljene tetralogije.

Knjiga je čudesna, jedinstvena je na našim savremenim književnim prostorima, povremeno je dubiozna i onespokojava-juća, svakako je odlučna i hrabra, a ponajviše je karakterišu onirizam i fantazmagorija, podjednako kao i verizam.

Sve to govori da je autor imao sasvim određenu, jasnu, a verovatno i dobro promišljenu misiju, i da je taj svoj naum u ovom tekstu doveo do željenog učinka.

Jedna od poruka te misije je da podjednako treba pamtiti imena heroja, imena žrtava, kao i imena zlotvora.

Knjiga je izuzetna u mnogo pogleda, naročito što se tiče osnovnog sadržaja. Zapravo, postoje tri tematske celine – korona pošast, umiranje i put duša kroz smrt, i sećanja na umiranja (stradanja) u dva Svetska rata.

Autor je verovatno među prvima koji piše o užasu korone, svakako nije među prvima koji piše o užasima stradanja srpskog naroda u dva Svetska rata, naročito u ustaškim logorima, ali je njegov veristički pristup (bez obzira što neretko izaziva

mučninu), jedan od retkih savremenih primera da se o tome i nadalje, i zauvek mora pisati! Treći segment su autorove fantazmagorične vizije o putovanju duša posle smrti. U ovom segmentu, na pojedinim mestima, postignuti su literarne uzleti izuzetne lepote. Poneki od njih imaju “vizijske” (možda čak i vizionarske) ili „propovedničke“ aspiracije, ali piscima je to dozvoljeno, zbog čega inače i postoje!

Osim sa glavnim likovima romana, čitalac će biti u prilici da se sretne i sa brojnim drugim, istorijskim ličnostima. Navedimo samo neke: Momčilo Gavrić, Milunka Savić, Flora Sends, Mejbela Grujić, Luiz Padžet, general sir Artur Henri Ficroj Padžet, Nikola Pašić, vojvoda Živojin Mišić, vojvoda Putnik, Arčibald Rajs, kralj Aleksandar Obrenović, kralj Petar Prvi, kralj Aleksandar Karađorđević, general Lepardije, francuski predsednik Fransoa Miteran., ne navodeći imena brojnih hrvatskih ustaša (koja zauvek treba pominjati, jer su svoj životni trag ostavili jedino po teško pojmljivom zlu), ali ne i ovom prilikom.

Svačiji misaoni i iskazni diskurs ima svoju karakterističnu dužinu. Autora ovog romana karakteriše dug literarni iskaz, pa su, samim tim, i rečenice i pasusi dugi. Oni zahtevaju pažnju, udubljanje, razmišljanje tokom čitanja, ali kad se ipak stigne do kraja, neretko se iznova čitaju – da bi se bolje razumeo bitan sadržaj, ili, još važnije – bitna poruka.

Glavni lik ovog romana je mlada žena, koja je i njegov narator, i morala je da prođe “između Scile i Haribde”, a na koje načine i kako je sve davnašnje i tekuće nedaće, bure i oluje, tuđe i svoje, prebrodila, čitalac će saznati pre nego što zatvori korice knjige.

Kineska “Ji Đing” poslovice kaže: “Istrajnost na pravom putu donosi nagradu.”

Dušan Spasić

U Beogradu, 28. februara 2022.

Umesto predgovora

Ova neobična priča nastala je kao rezultat traženja odgovora na pitanja: ko sam ja, i da li večnost postoji? Ako postoji, šta se onda nalazi iza tamne zavese smrti? Moja osećanja dok sam pisala ovu ispovest bila su pomešana. Budući da sam pisala u prvom licu, jedino što mi nije bilo jasno, ni u jednom trenutku, bilo je ko sam ja, jer sam sve vreme osećala da sam pomešana sa mnogobrojnim često tragičnim likovima ove priče. Ime mi je Marija, iako to ni najmanje nije važno; ali, baš tako je bilo i ime moje bake, po ocu, koja me je inspirisala svojim pričama, od kojih su neke sastavni deo ove moje pripovesti. Moj otac, Budimir, koji je dobio ime po imenu svog dede po očevoj liniji, i moja majka, Julija, koji su se nalazili u nekoj čudnoj vezi koja je varirala od beskrajne ljubavi do netrpeljivosti i mržnje, obeležili su ne samo moje detinjstvo nego i veliki deo mog preostalog života. I sami na svoj način nesrećni, kao što to često biva, uticali su na mene i moj odnos prema svetu uopšte, zbog čega je i ova priča istovremeno snažno obojena ljubavlju i dubokim nerazumevanjem koje je katkada protkano čak i mržnjom, ali i svim onim što ovaj svet čini toliko bolno tragičnim. Ispovesti o sudbinama moje porodice duboko su emotivno lične prirode, tako da sam sve vreme dok sam pisala ovu priču bila duboko svesna da je to samo jedna od brojnih priča koje se događaju širom sveta, koje svedoče o nesrećama koje su se oduvek zbivale ne samo u ovom delu sveta, pokazujući da je najčešće zov mržnje višestruko jači od zova ljubavi.

Priča o putovanju duše

Putovanje duše je nešto posebno. Sve naše duše, nekada dok tonemo u san, ili smo zagledani duboko u samu suštinu sebe, u trenucima izuzetnih nadahnuća verujem da su sklone ka tom begu iz okova našeg tela, potpuno spremne da se vinu u beskraj, u prostor u kom se naše više ja nalazi u svom večnom treperenju. To nije samo energetsko putovanje, kada se astralno telo otkine i krene da putuje u bezmerno udaljene predele. To je mnogo složenije putovanje. To je bljesak svesti, koji slepi um i podiže nas u beskraj. To je ta unutrašnja vatra koja izgara snagom iskoni, kada naša duša luta, potpuno udaljena od našeg tela koje više nije toliko bitno.

To je putovanje u našem svetlosnom telu, u kome smo udaljeni od svake ovovremenosti koja nas vezuje za našu fizičku egzistenciju. Dok se naša svest rasteže kao mehur od sapunice, šireći se do u beskraj, tokom takvog putovanja mi osećamo kako vatre u našem srcu gore neverovatnom snagom, i kako nas ono što je mnogo veće od nas samih podiže do u beskraj, dok zvezde oko nas promiču kao drvored dok se nalazimo u vozu koji se svakim novim metrom sve jače zahuktava. Tek tada, kad to osetimo, shvatimo svoju malenkost tako sićušnom, dok nam se celi taj svet moći i ludila opijenosti oko nas tom istom moći čini kao zrnce, koje je toliko beznačajno da nema smisla na njega trošiti ni reči.

Te više vibracije koje zaposedaju našu dušu, koja odlepljena od tela plovi, tada se potpuno slobodno sjedinjuju se brojnim

takvim vibracijama, stvarajući jedinstvenu simfoniju u kojoj je svaki dašak bitan, jer on govori o suštini nekog postojanja. Taj let koji nas vodi kroz guste kao testo slojeve magle, dok prolazimo kroz srce planine, posmatrajući iznutra kako se u nju usecaju njene litice i njeni nabori, dok ničemo u lati svakog cveta koje je obuhvaćen našim okom, dok se sjedinjujemo sa zelenim tepisima trava i stadima koja mirno pasu pored reke, dok se uživljavamo u huk planinskog potočića, koji pršti razbijajući se o stenje, i dok se podižemo visoko u kovitlacu nadahnuća koje u nama kao vrelo izbija, svedoči o samoj suštinu stvaranja.

Mi koji bi hteli razumeti samu suštinu semena stvaranja, zametak samih sebe, dok pokušavamo odgonetati to našim skučenim umovima, i ne slutimo da je to pretežno svemu zamislivome, dok naše duše već lebde iznad oblaka, ponirući u samo srce zvezda, u taj užasno vreli kotao u kome se toliko toga kuva, i koji svojom svetlošću sve slepi, dok poniremo u samo njihovo srce, a onda se snagom koja razara planine, koja u nama kao mlaz zarobljene vode šiklja dižemo cepajući njihovu utrobu i rađamo kao deca tih istih zvezda, rasejavajući se pod snagom kosmičkih vetrova, ljuljuškajući se u blještavilu iskonske svetlosti, dok ronimo u srce tame, koja je u nedogled na sve strane posejana, u čijim se mrežama nalazi vidljivo svekoliko.

Taj susret sa samim sobom, sa svojom sudbinom, sa suštinom svog zapisa, koji je odslikan u svakoj našoj ćeliji, u tom dahu nemogućeg koje izvire iz nas, stalno iznova, dok se zanosimo između litica ambisa, putujući kroz svoja ja, koja su prepletana međusobno kao lijane u prašumi, primoravaju nas da se pitamo: "Gde to idemo? Kamo nas to svevidljivo u nama vodi? Gde su ti Gospodnji putevi koji su zasejani u našim genima?" Sve je to u istom trenutku u nama, nama koji više nismo spoj tetiva i kosti, koji smo se usudili da budemo najzad to što zaista jesmo, i oslobodili se svake privremenosti. Kapije našeg tela su otvorene. I tada je sve moguće.

A tek putovanje duše u našem telu! Kakva je to tek avantura. Iako nigde ne putujemo, iako je sve tu, baš sve na svom mestu, osećamo katkad kako nam duša duboko zaranja u začarane krugove našeg postojanja, i kako nekim vidom iz sebe otvara nam kapije našeg sopstvenog tela, ulazeći u svaku ćeliju posebno, očarana njenom magijom. Ta savršena energija koja u nama kao vodoskok izbija, u kojoj se kupaju naše ćelije i šapuću svoju zagonetnu igru, dok se međusobno dele i umnožavaju, umiru i stropoštavaju niz litice smrti ubijajući se, da bi neka nova ćelija svojom magičnom snagom oplodila to ugašeno mesto, u kome je nestao ceo jedan svemir, to je ta igra, taj ples, taj dah stvaranja, dah Boga, to je početak svih početaka, savršena igra na obrubima svesti koji prati sve te bljeskove očarana i sama njima.

Ovo je posebno putovanje. Putovanje u kome sama suština plovi u nama. To nije san u kome se oslobođeni teže tela izvlačimo i ulazimo u neke nove svetove u kojima je naše ja priklješteno, i iz sebe izliva sav strah i nemoć, koja se danima taložila u našim mislima, to je skok preko svake granice i ograničenja, skok kome nema poređenja, jer on se odvija isto tako neumitno, kao što se reka useca u stene i probija šumeći svojim zvonkim glasom kroz tu kamenu pustoš, svesna da je na kraju, ma kakve prepreke se nalazile na njenom putu, čeka zagrljaj mora, zagrljaj nečeg mnogo većeg, zbog čega ceo njen put dobija puni smisao. Tako je moguće povezivanje sa naizgled nemogućim, sa potpuno novim bićima i civilizacijama, ili ko zna – možda je to samo slika koja u suštini pokazuje naše ja, u međusobno na prvi pogled razdvojenim svetovima. Pre izvesnog vremena doživela sam veoma čudan događaj koji me je na neki posve neobičan način povezao sa nekim bićima koja podsećaju na ljude, iako sam u svakom času kad se to događalo bila svesna da to nije bio susret koji je uobičajen. jer taj plavooki muškarac,

iako stvaran, odavao je jasan utisak da dolazi iz nekog sasvim udaljenog sveta, koji ne pripada ovoj planeti.

Ovo naravno izgleda kao jedna suluda ideja, ali to moje putovanje kroz te vizije, koje mi se jedno vreme veoma često dešavalo, bilo je toliko ubedljivo da sam mogla do detalja da pratim sve pojedinosti tog tako neverovatnog odnosa. Iako su se brojne tvrdnje i saveti koje sam dobila od tog svetlosnog bića obistinile do kraja, uprkos tome bila sam veoma skeptična prema njima, verujući da je to samo plod moje mašte, i da je to svetlosno biće samo iluzija koja se oblikovala u mojoj glavi.

U početku sam bila izuzetno nepoverljiva prema svakoj njegovoj reči, sve dok se jasno kao na dlanu nije pokazalo da je svaka njegova tvrdnja bila istinita, i da se ono što mi se uskoro desilo potpuno poklopilo sa rečima, ili nekim oblikom neverbalne komunikacije, jer ni sada mi nije jasno kako su te informacije utiskivane u moju svest, na koje mi je već mnogo pre skrenulo pažnju to biće.

Znala sam i kad ću da se zaljubim ponovo, i kakva će biti sudbina te ljubavi, kao i svaki drugi detalj nečega što će mi se tek dogoditi, iako sam u tom trenutku bila ne samo daleko od bilo kakve ozbiljne veze, nego čak i od pomisli na nju. Ono što je najzanimljivije, u memoriji mi je ostao do detalja odslikan celi ambijent, kao da sam se zaista našla sa tim bićem u nekom vanzemaljskom prostoru, i mada ja verujem da takvog putovanja u nekom fizičkom smislu zaista nije bilo, i da je to samo konstrukcija uma (koji je sve stavio u neki zanimljiv i uzbudljiv kontekst), moja duša je verovatno bila ta koja se odlepljena od tela nalazila u nekom prostoru koji je imao konture i boje koje su bile jako prijemčive za moj um i razumevanje, otvarajući portal koji vodi između svetova.

O bože, pomislila sam kada se to prvi put desilo, otkuda ta tako neobična sama po sebi konstrukcija sa plavoookim muš-

karcem koji je već bio u nekoj drugoj dimenziji, iz koje je snagom svoje tajanstvene moći mogao tako savršeno da opiše sve detalje onoga što se već u tom drugom svetu možda već zbilo, iako je na to tek trebalo sačekati u ovom mom svetu u kom sam i fizički bila prisutna.

Zašto se taj plavooki čovek stalno javljao u mojim vizijama, nikada mi nije bilo jasno. Da li je tu postojala i neka dublja, fina povezanost među nama, koja liči na ljubavnu vezu, pitala sam se, iako sam bila svesna da to nema nikakve veze sa time. Naravno, posle tog prvog susreta neverovatni susretu nastavljali su se kao da je moja svest bila ta koja je tu energiju primala, prosto kao nešto toliko blisko da sam bila pod neodoljivim utiskom da sam istovremeno bila prisutna u dva sveta. Jedan je bio fizički svet, u kome sam sebe osećala na sličan način kao i mnogi drugi, i taj drugi posebni svet u kome sam bila ono što se graničilo sa najluđim snovima, koji su se tako jasno odigrali u mojoj glavi da mi se činilo da sam u isto vreme i tamo i ovamo, noseći u svom srcu dva identiteta, od kojih je onaj drugi bio mnogo snažniji, iako je to sve izgledalo kao neka iluzija koju projektuje moj bolesni um.

Zaista, otkuda baš taj lik, koji se toliko usekao u moje pamćenje, uvek isti, uvek na očekivanom mestu, uvek spreman da dà najbolji savet, uvek na raspolaganju kad god poželim takav susret, koji se događao izvan svake sumnje negde daleko izvan moje stvarnosti, kako mi je potvrdilo i samo to stvorenje koje je bilo moj dvojnjak, neko ko je uvek bio tu za mene, tako da je ta tajnovita veza imala zaista nešto neobjašnjivo i čudesno u sebi.

To biće, koje je svo bilo satkano od energije, iako je ličilo na biće od krvi i mesa da bi sve bilo uverljivije, ma kako tumačili moje vizije za mene je bilo jednako stvarno, ili možda još stvarnije nego da je bilo fizički prisutno, jer je nosilo u sebi neku

neslućenu snagu, koja me je užasno privlačila i intrigirala. Taj spiritualni duh, ta čista energija koja struji tako neposredno, koja ulazi u dubinu moga bića trenutno i silovito, koja potresa celo moje biće nečim neodoljivim! Pitala sam se često: Šta bi to moglo biti? To što ništa ne traži, a lagano se useljava u moju dušu?

Ko je bio taj moj tajanstveni lični vodič kroz te nedokučive svetove? Otkuda on, i uvek on, baš ta ista osoba, koja je uvek tu na moju prvu pomisao na nju? Otkuda uvek kad osetim potrebu za podrškom, i kad se nalazim na nekoj prekretnici, on kao dobar duh uplovi u moju viziju i na vrlo jasan način predoči mi sve ono što će se desiti, sa tako podrobno opisanim svim detaljima da nema sumnje da je on svaku stvar već unapred znao i da je on odnekle, iz neke meni potpuno nejasne budućnosti čitao moju sadašnjost koja je tek trebalo da se pojavi mesecima nakon toga na vidiku, i postane toliko očigledna da nije bilo sumnje da je svaki njen detalj bio već poznat tom stvorenju, koje više nije bilo plod moje mašte, jer sam ga sretala i danju, a ne samo noću u snovima?

Ono je bilo uvek i svugde, prenoseći me u neke čudesne svetove u kojima sam ja bila čak i fizički prisutna, posmatrajući nepoznate gradove i ulice, koji nisu bili ni nalik ovima na zemlji, gde su u prstenu od svetlosne prašine boravila ova bića, kružeći večno u svom bljesku, koji je bio suštinski povezan sa njima samima. Posle mnogih susreta i prijateljskih ćaskanja, njegov lik koji je bio utisnut u moju svest, sve češće bi izranjao čak i u mojim snovima, tako da sam se svaki put kad bi se susreli osećala nekako opuštenom i izuzetno lepo raspoloženom, jer sam osećala kao da je ta osoba već tako duboko u meni. Ona je umela savršeno jasno da čita svaku moju misao, pa čak i ona nejasna treperenja koja su se javljala u meni, tako da mi je svaki trenutak našeg zajedničkog druženja bio tako dragocen da sam

osećala ako takvog susreta nema tokom nekoliko dana kako mi srce u iščekivanju treperi i kako me obuzima neka čežnja, koja je u sebi nosila izuzetnu želju da se to biće ponovo pojavi, makar na trenutak samo, da bih se odmah posle toga osećala potpuno smireno. Sve stvari su ponovo bivale na svom mestu, dok je njegov glas ispunjavao moju dušu nekom preko potrebnom sigurnošću, iza koje je stajala nejasna želja da taj susret što duže potraje. Jedne noći sanjala sam veliku zmiju kao se uvlači u moju postelju. Osetila sam užasan strah i vrisnula prikovana u mestu, kada se odjednom moj dobri duh, tako sam zvala to čudno misteriozno stvorenje, pojavio i svojim tihim glasom koji je ulivao puno poverenje u meni, kazao: "Ne plaši se. To je samo san."

I dok sam ja još uvek drhtala od uzbuđenja, on je seo pored mog uzglavlja i pomilovao mi kosu. To se desilo prvi put, da me čak i fizički dotakne, i ja sam, gle čuda, osetila tako snažna strujanja u sebi da sam poželela da ostane tu pored mene, osećajući toplinu koja je plavila moje telo, dok je on nastavljao da me miluje i da mi govori neke lepe reči, koje su u meni probudile izuzetnu nežnost i želju da budemo što prisniji.

„Još nije vreme“, rekao mi je kad sam se potpuno smirila i prepustila njegovim dodirima, koji su u meni palili pravu vatru žudnje, nakon čega sam postideno oborila glavu i kazala: "Znam. Ovo je trenutak moje slabosti". Posle tog susreta bila sam očajna što sam toliko bila nesmotrena, plašeći se da sam svog anđela čuvara izgubila za sva vremena. On se na to samo nasmešio, i otišao.

„Ja sam uvek tu kad ti zatreba moja pomoć“, dodao je na kraju, nestajući, dok sam ja buljila u plafon, koji se jedva nazirao u polumraku sobe, osvetljene samo mesečinom koja se probijala kroz čipkane zavese na prozorima, pokušavajući da shvatim šta se upravo desilo.

Taj susret bio je tako upečatljiv i skoro fizički stvaran, da sam po prvi put osetila tako snažnu bliskost sa tim bićem, koje je sve do tog trenutka bilo samo neka vrsta moje mentalne veze sa nekom i meni samoj potpuno nejasnom stvarnošću. Uzdrhtala sam od te pomisli, osećajući kako me neki unutrašnji nemir obuzima, i kako se u mom srcu javlja neverovatno snažna želja za nečim toliko izazovnim. Ta nežnost je u meni probudila duboku čežnju. Razmišljala sam sada o svom životu i brojnim promašenim vezama, u kojima sam delila postelju sa mnogim muškarcima, i uvek kada bi pomislila da mi se srce zagrejalo za nekoga od njih, sve bi se rasprslo kao mehur od sapunice, i isto onako brzo kako su ulazili u moj život izlazili su iz njega, ne ostavljajući gotovo nikakav trag u mom srcu. Nikada pre nisam osetila tako snažnu nežnost, taj drhtaj koji je dolazio iz dubine duše, tu želju da se sjedinim sa nekim kao tada, i mada je on to sve znao, jer on je čitao bez ikakvih poteškoća moje misli, on me na izuzetno suptilan način odbio, dajući mi blago do znanja da još uvek nije sazrelo vreme za takav odnos među nama.

Plašila sam se da je to možda poslednji naš susret, jer sam bila toliko navikla na njegovo povremeno prisustvo, i na njegove savete i upozorenja, koji su uvek bili više nego jasni. Ustrepkala sam od strepnje, pokušavajući da priberem svoje misli i shvatim sada, nakon svih tih događanja i neobičnih susreta, šta se krije iza svega toga.

Kako se to stvorenje uopšte uvuklo u moj život, i sa kojom svrhom, jer njegova neopisiva dobrota i strpljenje bili su nešto što ni sama nisam mogla da shvatim? I iako sam ponekad bila izuzetno sumnjičava, dajući to do znanja i tom neobičnom stvorenju, svaki novi susret ispunjen njegovom brigom za mene, i neopisivom dobrotom, razoružavali su moju suzdržanost vremenom, tako da smo postali izuzetno bliski prijatelji. On je o meni znao sve, a ja o njemu skoro ništa, osim da je iz